KISDOBOS ÉS ÚTTÖRŐVEZETŐK KARÁCSONYFÁJA

kisdobos

1983. DECEMBER

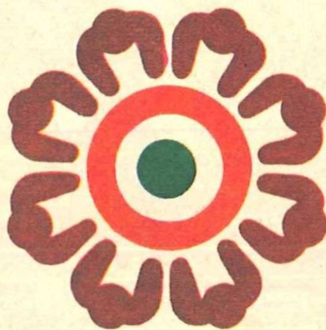
Útjelek

Naponta látsz útjeleket. Úgy közlekedsz, hogy a jelzésekre odafigyelsz — hiszen életünkre ügyelnek.

Bizonyára voltál már akadályversenyen?

Olyanon, ahol őrsödnek együtt kellett haladnia, s közösen keresve megtalálni a helyes irányt, a jó utat, melynek végén ott a cél: a hegytető, a közös szalonnasütés, a játék. Az útjelek valamerre mutatnak, valahová visznek. Ismerni kell a jelentésüket, s akkor segítenek.

De vannak az úttörőéletnek másfajta „útjelei" is. Ezek mutatják az Úttörőszövetség fejlődésének az irányát. Időnként ilyen jelek, jelzések kitűzésére összejönnek a mozgalom vezetői. Csapatonként, városonként, járásonként, megyénként találkoznak, s legvégül az Úttörővezetők Országos Konferenciáján. Idén, 1983. december 10-én kezdődik a nyolcadik ilyen nagy tanácskozás — Miskolcon. Biztosan sokat és sokszor hallasz még erről. Jó, ha a mozgalom legfiatalabbjai; a kisdobosok is tudják, milyen nagy gonddal tervezik, értékelik és beszélik meg a felnőttek az úttörőmozgalom eredményeit, és tűzik ki a további útjeleket. Mennyi gonddal és szeretettel figyelnek rátok! De hogy ne csupán jószándékú terv maradjon az elhatározás, és ne sorvadjon csak papírrá az elevennek képzelt útjelzés, az tőled, pajtásaidtól is függ! Tehát a megvalósításhoz kívánunk jókedvet, sok ötletet és vidámságot valamennyiőtöknek!

Nagy Katalin

HÓNAPLÓ

Mikulás-műszak

Koltai Éva rajza

Az őrsünk már régen készül látogatóba az Öregek Otthonába. Csak még azt nem tudtuk mit csinálunk majd, ha ott leszünk. Most végre kitaláltuk: Mikulás-ünnepséget rendezünk.

Mindenki Mikulás akart lenni persze. De csak Sörös Lajos lehetett, mert a nővére a jelmezkölcsönzőben dolgozik, és kölcsönzött neki megfelelő szerelést. Nagyon tetszett mindenkinek, de leginkább Sörösnek. Már két nappal az ünnepség előtt beöltözött. Azt mondta ez a főpróba. De nem is próbált semmit. Csak ült az osztályban egész délután hófehér parókában, hatalmas szakállal, hosszú lógó bajusszal. Mi úgy néztünk ki mellette, mint a kopasztott csirkék. És még irigykedtünk is.

De Sörösnek ez se volt elég. Azt mondta, kell egy krampusz is. Az emeli a Mikulás méltóságát. A fiúknak nem volt kedve Sörös emeléséhez. Inkább ragasztottunk kis piros papucsokat. Egy-egy szaloncukrot dugtunk mindegyikbe, ez lesz majd az ajándék. Legyenek a lányok krampuszok. Van már női hajóskapitány, női oroszlánszelídítő, női békaember... Kriván Kati nyomban vállalkozott krampusznak. Nem hiszem, hogy a mi rábeszélésünk miatt. Tetszik neki a Sörös inkább azért! Eddig csak Lajosozta, mint mindannyian. Most meg egyre hízeleg neki, hogy Télapókám, meg úgy Télapókám.

De jó krampusz lett Krivánból, az a fő! Fekete tréningruhát vett fel. Az arcára fekete selyemharisnyát húzott, mint a betörők a krimiben. Hogy össze ne tévesszék azokkal, kis szarvacskákat ragasztott a fejére. És hosszú farkat is készített. Valami drótra fekete rongyokat csavart. És felvarrta oda, ahova való.

A nénik, bácsik nagyon megtapsolták őket, amikor bevonultak az ünnepélyre. Mi nem tapsoltunk, mert az ajándék papucsokat kellett tartani. Göndör Mari a kezét tördelte, mert mindjárt zongorázni fog. Ádám Eta meg őt simogatta, hogy ne izguljon annyira.

Előbb még a Mikulás beszélt, vagyis Sörös olvasta fel az ünnepi szózatát. Ki látott már Mikulást olvasni?! Majdnem szótagolva?!....

Kriván Kati csak állt mellette némán; krampuszdíszlet! Biztosan unatkozott ő is, folyton izgett, mozgott, billegett. Ebből lett aztán a baj. Mert az egyik néni az ölében tartott egy kismacskát. Az egyszer csak leugrott és zsupsz! — elkapta

a krampusz farkát. Azt hitte, hogy játék. Kriván Kati forgott, hajlongott, hogy lerázza a kismacskát. De az ugyan nem hagyta magát. Belemélyesztette a karmait a rongy-farokba, el nem engedte egy percre sem. Kati — ahogy forgott — felsöpörte a kismacskával a színpadot. Nagy nevetés volt. A nénik, bácsik úgy tapsoltak, mint a Ki-mit-tud műsorban a győzteseknek.

Amikor helyreállt a rend, és helyére ült a macska, folytattuk a műsort. Göndör Mari zongorázása nagyon tetszett a hallgatóságnak. Ismételni kellett kétszer is. Akkor felállt az egyik bácsi, és azt kérte, játssza el Mari az ő nótáját. Arról szól, hogy csak egy kislány van a világon. Az összes néni kiabált, hogy halljuk, halljuk! De Mari megmondta, hogy ez sajnos nincs benne az ő kottájában. Akkor a bácsi elővette a szájharmonikáját és teljesítette a saját kívánságát. Még más nótákat is játszott. A többi bácsi-néni meg énekelgetett. Mi kiosztottuk a szaloncukros papucsokat, aztán elbúcsúztunk.

Az utcán vettük csak észre, hogy még rengeteg papucs maradt. És maradt egy krampusz is, igaz farok nélkül, meg egy Mikulás, hiánytalanul. Mi legyen most velük?!

Hejjes Tamás kitalálta. Úgyse csinált eddig semmit. De most bepótolta. Azt mondta legyünk Mikulás egész estig. Menjünk el azokhoz a Gepárdokhoz, ahol van kistestvér. Náluk például nincsen.

Hozzánk mentünk először. A húgom sírva fakadt, amikor meglátta Söröst. Még csak bölcsődés. De már van ízlése. Egyezik az enyémmel!

Mindig a liftben öltöztünk át. Ugyanis közben megszavaztuk, hogy más is legyen Mikulás. Wittner Laci húzta ki a hosszabb gyufát. Kapkodta magára a szerelést máris. A nagy sietségben hozzájuk csöngettünk be éppen. Az ő kistestvére egyáltalán nem fakadt sírva. Csak leguggolt a Mikulás elé, és kifűzte a cipőjét. Wittner később elmesélte, hogy ez a legkedvesebb játéka. Az egész családdal ezt műveli. És mindenkit megismer a cipőjéről. Így aztán persze hogy nem volt tekintélye szegény Mikulásnak...

Ádám Eta került sorra, amikor Bíróékhoz mentünk. A Kiskenguru sorba bokszolta az őrsöt. Legénykedett. A Mikulástól láthatólag félt. Pedig Eta a szakáll mögött igen jóságos volt. Azt ígérte neki, hogy szaloncukrot tesz a cipőjébe, ha szépen kitisztítva kiteszi az ablakba. A Kiskenguru alkudott. Azt kérdezte, érvényes-e, ha ráköp a cipőjére, úgy tisztítja. A Mikulás azt mondta: ejnye-ejnye, ezt meg kitől tanultad?! A Kiskenguru rámutatott a bátyjára. Úgyhogy Bíró nagyon égett a Mikulás Eta előtt.

Bacsó Sanyiékhoz szinte hiába mentünk. A kishúga rá se nézett az éppen soros Mikulásra. Azt mondta, nem érdekes! A TV-Mikulás helikopteren jár, nézzük mi is inkább azt!

Még mindig volt ajándék-papucsunk, de a kistestvér elfogyott. Hát felmentünk Bori Pistáékhoz. Hadd lásson minket búcsúzóul a Nagyfőnök. Csak hümmögött, amikor elmeséltük neki a Mikulás-műszakot. A nagyfőnökök kevésbeszédűek mind. Inkább békepipával kínálják azt, akit megkedveltek. Bori Pista nagypapája nem dohányzik. Úgyhogy pattogatott kukoricával kínálta meg az őrsöt. Lejött velünk az utcára. Mindenkinek vett egy adag pattogatott kukoricát. Eszegettük a papírzacskókból. És mászkáltunk a lakótelepen. Más semmit sem csináltunk. Mégse volt kedvünk hazamenni.

Amikor elfogyott a pattogatott kukorica, Varjú András a fejére tette a papírzacskót. Mindannyian követtük a példáját. A járókelők jól megnéztek bennünket. Egy néni azt mondta a másiknak, hogy ezek megint rabló-pandúrt játszanak. A másik azt felelte, talán inkább betlehemesek. Nem tudhatták, mit jelent a sok egyforma papírcsákó.

Úgyhogy az őrsi naplóba megint ragasztottam is, nemcsak írtam.

DECEMBER Mikulás műszakot tartottunk.

Örültek nekünk mindenhol.

Legjobban mi örültünk magunknak. Nem is akartunk elválni. Emlékül ragasztom ide ezt a mini-papírcsákót. A Gepárdok tudhatják, hogy mit jelent.

Gyurkovits Tibor: NÉVIKE

December 3. Ferenc — a nyakamon kölönc.

December 4. Borbála — menjünk el a Bor-bálba!

December 5. Vilma — idő előtt becsukott a RAVILL ma.

December 8. Mária — öltözzön száriba!

December 16. Etelka — se pénze nincs, se telke.

December 17. Lázár — vele parolázzál!

December 24. Ádám — anyám a főmadám ám!

December 25. Karácsony — tököt sütünk a rácson.

December 26. István — gondolhatna is rám!

December 28. Ince — nem görbe a gerince.

Tóth Éva: Mátrai hívogató

Hó,
hó,
puha hó,
léptem alatt ropogó!
Sítalpon iramodó
zúzmarabajszú Télapó,
virgácsot osztogató!

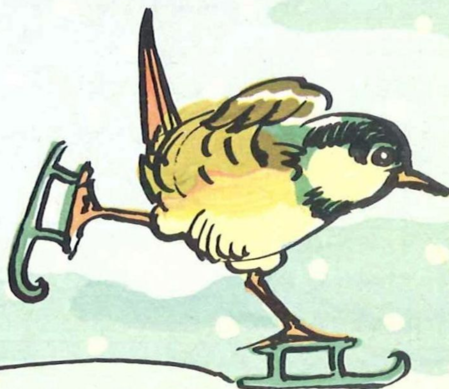

Nap,
nap,
ragyogó,
égen, jégen
csillogó!
Befagyott a hegyi tó,
korcsolyával járható,
tükörsima jég alatt
bámulnak rád a halak.

Szél,
szél,
száguldó,
fenyő, szélben hajlongó,
kerek erdő rengeteg,
keskeny ösvény, hólepett,
térdig hóba süppedek,
mégsem fázok, reszketek,
cinkenyom,
csizmanyom,
gyere velem, aranyom!

Felvidéki András rajza

Méhes György: Hogyan kell

Murok Matyit úgy elfogta a keserűség, hogy Dini bácsi meg doktor Doktor Domonkos alig győztek lelket verni belé. Dini bácsi füstölt kolbásszal vigasztalta. Matyi rázta a fejét:

— Elment az étvágyam.

Doktor Doktor Domonkos idegnyugtató pirulát nyeletett vele, de az sem használt.

— Rajtam már semmi sem segít — sóhajtotta Murok Matyi.

— Olyan nagy a baj?

— Még annál is nagyobb. A ceruzám... Ez, ni. Megvadult a ceruzám.

Nézte a doktor, nézte Dini bácsi. Közönséges ceruzának látszott, olyannak, mint a többi.

— Annak látszik, pedig nem az. Tessék nézni — nyitotta ki az írásfüzetét Murok Matyi. — Ahogy a kezembe veszem, s elkezdem írni a leckét, rögtön megvadul. Én gyönyörűszépen gömbölyítem az O meg a B betűt, de a ceruza... ez a ceruza nem engedelmeskedik. Hol olyan sovány O-t ír, mintha egy hete koplalna szegény O, hol meg egy olyat, mint egy lopótök. S hiába erőlködöm, hogy leírjam: ANNA, ez az elátkozott ceruza azt írja, hogy ANA. Le akarom írni, hogy HALL, s a ceruza azt írja, hogy HAL. Vagy kihagy egy-egy betűt. Leírom a nevemet, hogy MUROK MATYI, s a ceruza azt írja, hogy MUOK MATY, s a tanító néni azt gondolja rólam, hogy nem tudok helyesen írni.

— Ha csak ez a baj, ezen könnyen segíthetünk — simogatta meg a Matyi fejét doktor Doktor Domonkos. — Tessék, itt az én ceruzám. Ez szelíd, mint a bárány, próbáld meg ezzel.

Murok Matyi nekiveselkedett, az ujja közé szorította a doktor bácsi ceruzáját, s róni kezdte a betűket. Hát ezzel még kajlábbra sikerültek. Az L betű úgy meghajlott, hogy majdnem hasra esett, a H betű meg akkora hurkot vetett, hogy ijedtség volt reánézni.

Parázs István

Utazom

Megül a köd a havon,
utazom.
Ablakom a monitor,
hol itt, hol ott
jön egy pihe,
tovaszáll.
Fekete madár,
varjú száll,
hangja kár.

A bakterház
szalutál,
aztán tovább
szundikál.
Hull a kristály-hópehely,
ránkszitál az égi tej.
Téli álomréten
csilingel egy hópehely.
Hová, merre szalad el?

megszelídíteni egy ceruzát?

— Nem megy — nyögte Matyi. — Né, milyen görbe ez a vonal, pedig én egyenesre húztam.

— Itt nincs már segítség — szólt közbe Dini bácsi — mint hogy megszelídítsük a ceruzát.

— Igen, de hogyan?

— Úgy, ahogy a vadlovat törik be.

— S azt hogyan törik be?

— Úgy, hogy kifárasztják.

— A ceruzát is ki lehet fárasztani? — álmélkodott Matyi.

— Már miért ne lehetne? Fogd ügyesen... így..., s kezdd el.... Addig írd az O betűket, míg bele nem fárad a ceruza.

Murok Matyi engedelmeskedett, írni kezdte az O-kat: O O O...

Megírt vagy öt sor O-t.

— Tényleg fárad a ceruza — állapította meg csodálkozva, mikor az O betűk egyre szebbre, gömbölyűbbre sikerültek.

— No, most a B betűt.

Murok Matyi újra a füzet fölé hajlott, és írni kezdte: B B B...

Abba sem hagyta, míg el nem kopott a ceruza hegye. Meghegyezték a ceruzát és folytatták az L-lel. Meg a H-val és a T-vel. Aztán újra hegyezték a ceruzát, majd pihentek egy cseppet, mert nemcsak a ceruza fáradt ki, hanem Murok Matyi is.

Doktor Doktor Domonkos vezényletére Matyi háromszor körülszaladta a házat és tornászott, mély lélegzetet vett vagy tízszer, majd ismét kihegyezte a ceruzát, és tovább rótta a betűket. Négy oldalt is teleírt, s mire a negyedik oldal aljára ért, csodálkozva állapította meg:

— Nahát... megszelídült a ceruza.

Tényleg olyan szép betűket írt, mint a metszés.

Aki nem hiszi, próbálja ki.

Sulyok Gizella

Behavazott csend az erdő

Őzek útján barangolok
jázminfehér, puha tájon
kis rőzseláng mókus villan
futótűzként száraz ágon.

Lomhán, lágyan lebeg a nap
aranypiros sárkányarca
láthatatlan óriás keze
eregeti dombról dombra.

Jön az alkony. Indigókék
felhőt pipál fel az égre
még egy kört húznak a varjak
leülnek fák tetejére.

Estére fenyvesek feje
fekete gömbökkel tele:
meredeznek a borókán
mint gombócok villa fokán.

Vida Győző rajza

TURCSÁNY PÉTER

CSUPASZ ÁGAK ALATT

Csupa sár. Csupa tócsa.
Csupa csöndben a halk
libahang.

Csupasz ág
csupa szürke egekre feszíti magát.

Csupa villanypók
hálózza az utca palás-magasát.

Csupa vessző,
bokrosodó fák törzseiből nőtt
seprő!

Csupa karcsú köcsög
vén kertek alatt csupaágas fán!

Csupa halkan eső falevél lepörög.

Bont nagykendőt estére az ég,
batyujába kötözget csillagokat.

És elviszi mind
oda, hol melegebb a vidék:

csupa fénnyel a fény
szép szőtteseket
szövöget.

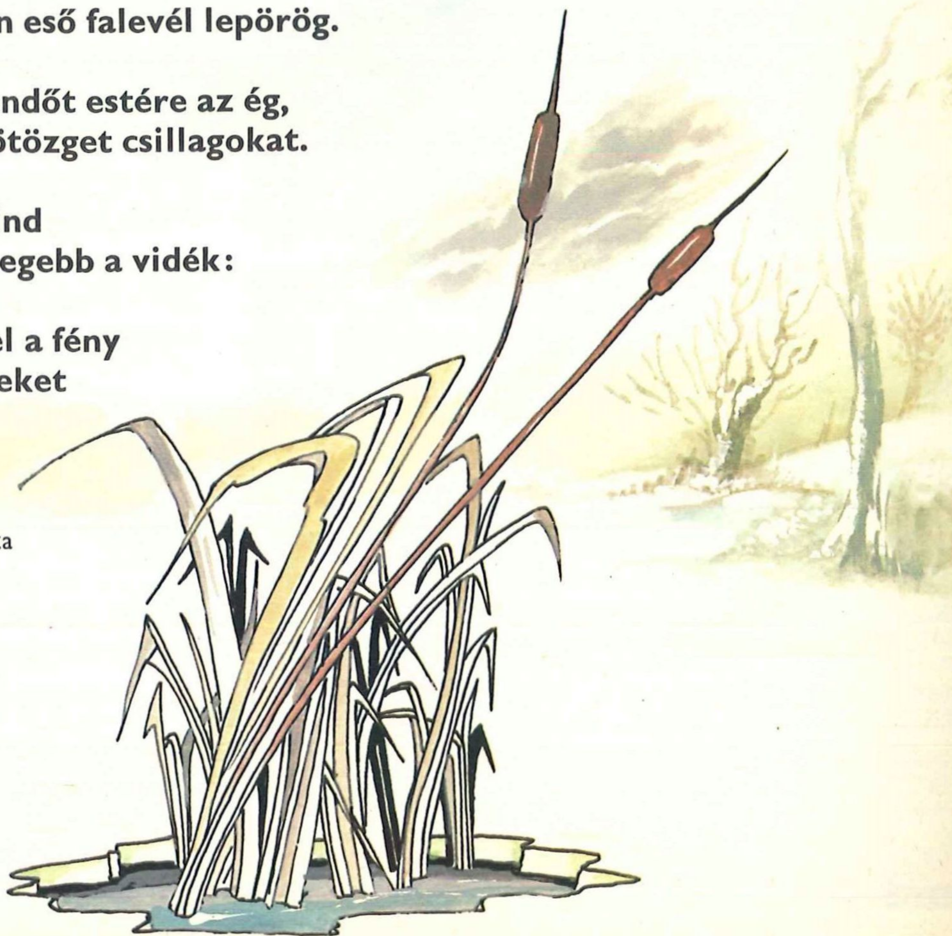
ŐSZ FELŐL ÉRSZ EL A TÉLBE

Kukorica sült szemein:
Zongora billentyűin
játszik a tétlen hangya.

Hó-berakásos a nád,
sárga szálai földnek,
lépsz csak a jég repedésein át.

Kréta-fehérrel rajzol a dér
szántások
hétszer-hétszázhét-púpú
mezején.

Domboldalon nagy szél dobol,
porhót szór
játszók arcába a tél.

Herpai Zoltán rajza

JOÓ KATALIN: MADÁRKARÁCSONY

— Mi újság északon Hósármány asszonyság? — csicseg-pityeg a Kékcinege, miközben mélyen szemébe húzza égszínű sapkáját. — Ott még hidegebb lehet...

— Tju, tju — feleli kicsit selypesen ejtve szavát a kérdezett. — Hosszú volt az út Svédországból, pihengettünk közben. Jól számítottunk, karácsonyra értünk ide éppen...

— Legalább együtt jöttünk szriiii — így a Csonttollú, miközben bekap egy bogyócskát. — És képzelje — pletykálkodja — még hattyúkkal is találkoztunk!

A Kékcinege kíváncsi. Mennyire szereti, ha távoli madár rokonok mesélnek utazásaikról! Még az is tetszik néki, amilyen idegenes kiejtéssel mondják, hogy tju, meg hogy szriii... Mit adna érte, ha csak egy esztendeig Hósármány, Csonttollú, vagy jaj, még álomnak is merész: Hattyú lehetne!

— Hattyúval? Hattyúval? — fontoskodik — Öregapám azt mondta, vagyis csicseregte, hogy valamikor itt, nálunk, Magyarországon is költött és jaj, milyen gyönyörű volt... de az emberek addig vadászták, amíg kipusztult...

Meglehet Hósármánynét kissé sérti, ha jelenlétében mást dicsérnek, mert finnyásan szól a társainak:

— Még hogy a Hattyú gyönyörű... no hiszen! — s a többi rávágja, hogy „tszuit, tszuit, úgy méltatlankodnak — meglehet, akad, akinek a Bütykös Hattyú tetszik, mert olyan hosszú a nyaka, s meghajlik, akár a kérdőjel... de az énekes? Hogy honnan kapta az a nevét, mikor csak azt trombitálja, hogy „kliks-klang, kliks-klang" — igaz?

Azzal, hogy lássák a többiek is, hogyan kell igazán énekelni, kivág egy szép magashangú trillát, azt, hogy: tszuit tjuuuuuuuuuu! Aztán hirtelen örvendezni kezd: — Kislilikné asszony! Jaj de örvendek! Maradnak, vagy tovább vonulnak?

— Lilik, lilik — köszön a másik, mint régi ismerős — még nem tudjuk, karácsonyra jöttünk...

Hirtelen, mintha apró üvegdarabokat csörgetnének: — Kedves Csicsörke uram! Mikor érkeztek?

— Isten hozta, isten hozta! — tipeg-topog a Gerle — nálunk maradnak karácsonyra! Nálunk maradnak...

— Még hogy n á l u n k! — berzenkedik a Kékcinege — hiszen öregapám mesélte, hogy b a l k á n i a családi nevük, s hogy ötven esztendeje sincs, hogy bevándoroltak! Addig Indiában éltek s madarász tudja, miért vándoroltak a Balkánra, meg hozzánk!

A csőrölésre már nem kerül sor, mert odaugrál egy borzas kis Veréb:

— Hír érkezett! Hír érkezett! — fontoskodja.

— Nem szeretem a híreket — komorodik el a Csonttollú — legtöbbször gyűrű alakban jön és azt jelenti, hogy annak a madár viselőjét lelőtték.

— Bizony, bizony — pityegi a Kékcinege — mert aki megtalálja a gyűrűs madarat, annak el kell küldenie a gyűrűt ... szomorú, szomorú.

— Kukuruuu, — pitty, pitty, tjui, tjui... szomorú bizony...

— Ez nem szomorú! — ugrál a vidám kis Veréb — ez a hír levélen jött és bélyeg van rajta, madaras! Madaras! Mirólunk festették. És az van ráírva, hogy kellemes karácsonyi ünnepeket....

* * *

— Nézzétek — böki meg a verandán egyik embergyerek a másikat. — Mennyi színes szép madárka! Összevágjátok a szalonnát?

— Itt a napraforgó tányér is! Már az etetőt is kihoztuk! Lassan menjünk, meg ne ijedjenek!

— A két fenyő közt állítsuk fel! Ez lesz az ő karácsonyfájuk!

Közben igazi lassú karácsonyi örömként puha hópihe-ejtőernyők kezdenek hulldogálni.

Alkonyodik. A szoba asztalán képeslap. Rajta madaras bélyeg. És az áll, hogy valahonnan valaki boldog ünnepeket kíván...

Sukurbek Bejsenaliev Szovjet kirgiz író

Aziz már jónéhány napja fel sem kelt az ágyából. Anya sem mozdult mellőle, most senki sem tilthatta meg, hogy úgy babusgassa a fiát, ahogy akarja. A legízletesebb ételeket készítette neki, egyszer kurdakot, máskor meg besmermakot.

De Aziznek sehogyan nem ízlik ez az élet. Elege van az ágyból, a sok fekvésből, az apjához szeretne menni, fel a hegyi legelőre.

Egyszer reggel arra ébredt, hogy apja az ágya szélén ült. Aziz felemelkedett, megragadta apa kezét s egyre csak azt hajtogatta:

— Veled akarok menni! Gyerünk innen!

— Jól van kisfiam, jól van — hagyta rá apa. — Azonnal elmegyünk. Anya, öltöztesd fel a gyereket!

Apa elhelyezkedett a lovon, maga elé könnyű, puha párnát tett, ráültette Azizt és elindultak, de nem a hegyi legelőre, hanem éppen az ellenkező irányba.

— Hova megyünk? — kérdezte Aziz.

— A telepre, fiam — válaszolta apa és szaporább ügetésre sarkallta a lovat.

Hogy a tiszta levegőtől-e, avagy a gyors utazástól, Aziz egyre jobban érezte magát, már a sebe sem fájt annyira.

Sokáig tartott az út. Mind lejjebb és lejjebb ereszkedtek a völgyben. Végre egy tó partjára értek, ahol sok fehérre meszelt ház állt. Apa leszállt a lóról, a karjába vette Azizt s bement vele az egyik házba.

A házról kiderült, hogy bolt. Aziz csak forgatta a fejét, annyi érdekes látnivaló volt ott.

A pult mögött barátságos tekintetű bajszos öregember ült. Amint meglátta a vendégeket, felegyenesedett s fürgén elébük sietett. Apa váltott vele néhány szót. Az öreg bólogatott s közben Azizra kacsintott, majd eltűnt kis időre valahol a válaszfalak mögött.

Barna fiúöltönnyel s egy pár barna cipővel tért vissza.

— Tessék, Bakir-akar! — mondta apának az eladó. — Mintha csak erre a kis lovasra szabták volna!

Aziznak a lélegzete is elállt. Ezt a sok holmit mind ő kapja?

Apa derűsen bólogatva pénzt keresett elő a zsebéből, leszámolt néhány papírbankót s átnyújtotta az eladónak.

— Azután csomagoljon ennek a kópénak édességet is, minél többet!

A boltos újból Azizra kacsintott s máris futott. Csokoládét, süteményt, halvát tett a mérlegre. Azután mind becsomagolta s átnyújtotta apának.

Kiléptek a boltból s átmentek egy másik házba.

Ez még jobban tetszett Aziznak. Olyan tisztaságot, mint ebben a házban, eddig sehol nem látott. És milyen jó illata volt mindennek.

Fehér köpenybe öltözött asszony jött elébük. Aziz azt hitte, hogy ez az asszony is eladó, és már előre örült a következő csomagnak.

De más történt. Apa halkan mondott valamit a fehérköpenyes asszonynak, aztán hangosan így szólt:

— Gyere csak, Aziz, mérd magadra az új öltönyödet!

Az asszony vigyázva felültette Azizt egy fehér takaróval leterített padra, s kezdte lehúzni a cipőjét.

Csak most értette meg Aziz, hogy az asszony nem eladó, hanem orvosnő.

Miközben apa ráadta az új öltönyt, az orvosnő megnézte a sebét, bekente valamilyen kenőccsel s gondosan átkötötte.

Aziz, noha fájt neki, mégsem kiabált.

— Ahogy látom, igazi lovas vagy — mosolygott az orvosnő. — Na, most állj fel. Ne félj!

Az orvosnő segített Aziznek felállni a padon, aztán könnyedén megtaszította a kisfiút.

Aziz erősen tartotta magát, hogy fel ne bukjon. Elgyengült lábai remegtek.

Mégis megtette az első lépést, azután a másodikat, a harmadikat. És néhány perc múlva már el is feledkezett a sebéről.

Az orvosnő orvosságot adott apának, meg pólyát, és búcsúzóul azt mondta:

— A kötést naponta kell váltani. A kisfiú hamarosan újra egészséges lesz.

Fordította: Petrovácz István

Simai Mihály

Tél cirkuszában hóbohóc

A hóbo-
hóbó-
hóbohóc
meghógo-
hógo-
hógolyóz.
Hé embe-
embe-
emberek!
Nézzétek,
hempe-
hempereg!
Megbokszol, mint egy
jóbarát,
s a hóba
hóba
hóba ránt.
Fölkelnék s újra
hóba húz,
arcomba szúr a
hóbajusz,
a hószakáll nyakamba mász,
csiklandoz, összezúzmaráz.
Oly szerte-
szerte-
szertelen.
Sőt szemte-
szemte-
szemtelen!
Goromba, mint egy
lópokróc...
És mégis kedves, jó bohóc:
a hóbo-
hóbo-
hóbohóc.
Az leszek én is! Elmegyek
a tél cirkuszába hóbohócnak,
s meghógo-
hógo-
hógolyózlak
fehér kedvemben tégedet!

Görög Júlia rajzai

Volt egyszer valahol a világon egy igen-igen szegény ember. Nem volt annak semmije, csak egy regiment gyermeke meg egy koszos macskája. Egy nap igen megbúsulta magát s tanakodtak a feleségével, hogy tudnának ők valamiképpen pénzre szert tenni.

— Vágjuk le a malackát — tanácsolta az asszony — s a háját adjuk el, a húsából jóltartjuk a gyerekeket.

Úgy is tettek, a malackát levágták, az ember a háját összekötötte egy spárgával, egy botra akasztotta, s elindult a városba, hogy ott eladja. Ahogy mendegélt az úton, egyszer csak az árokból elöszökött egy kicsi kutya.

— Hem, hem, hem! — ugatta a szegény embert.

— Menj innen kutyacska, mit akarsz tőlem?

— Hem, hem, hem! — a kutya nem tágított.

— Mi az, meg akarod venni a hájat? Én neked adom, de megfizeted-e az árát?

— Hem, hem, hem!

— Három hét múlva fizeted meg? Jól van, nekem akkor is jó, én is sokszor vagyok pénz nélkül. Na akkor három hét múlva eljövök a pénzért.

Ezzel a szegény ember leakasztotta a hátáról a batyut s odaadta a kiskutyának a hájat. Az felkapta a földről és elfutott. Az ember megfordult s mint aki jól végezte dolgát hazament. Otthon az asszony már alig várta a pénzt, kérdezte az urát:

— Na ember eladta-e a hájat?

— Én igen!

— Pénzt hozott-e? — kérdezte az asszony.

— Három hét múlva adja meg a kutyacska!

— Ki? Tán csak nem adta kend egy kutyának a hájat?

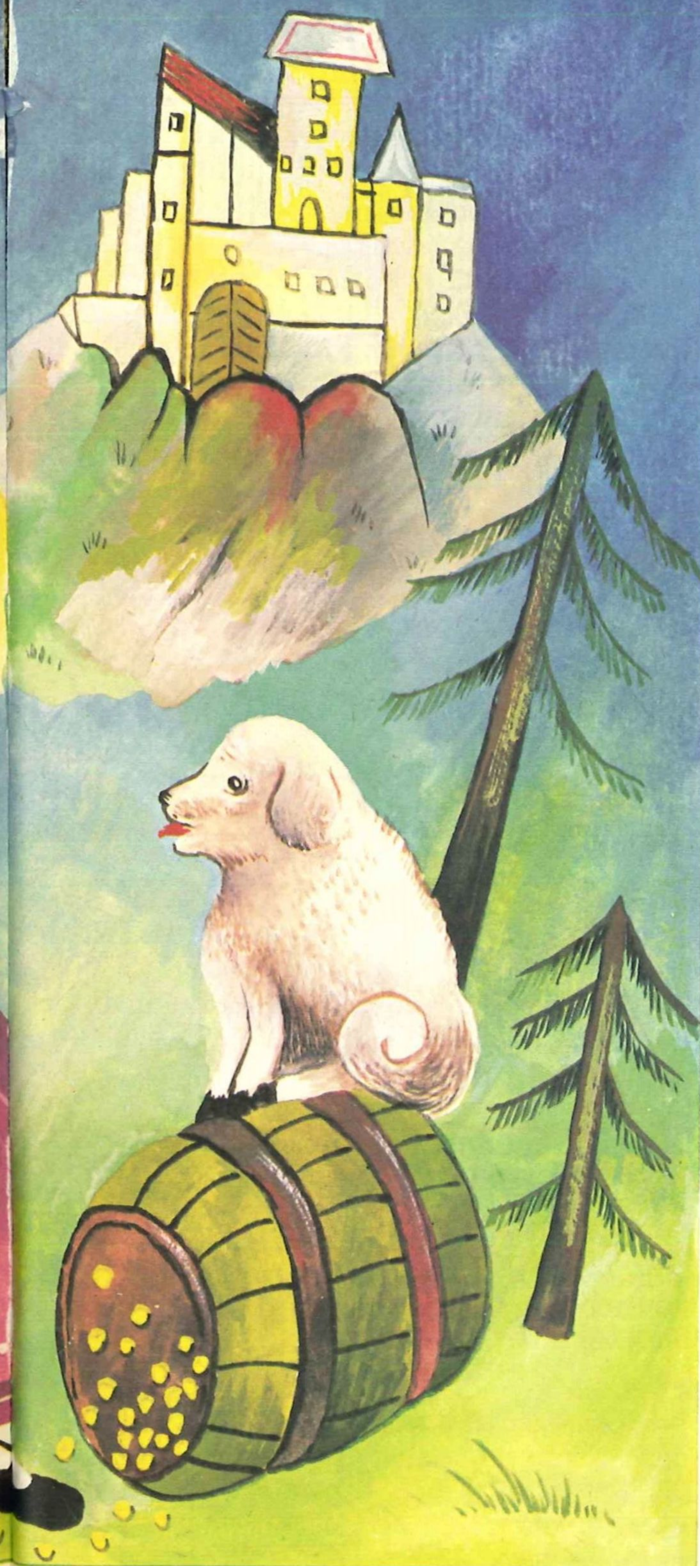
— De bizony annak adtam el.

— Szerelmes istenem, hát hogy lehetett ennyi esze!? Hogy beszélgetett vele?

— Én jól. A kutya hemmegett s én kérdeztem — mondta az ember.

— Jaj, jaj, kend bolond! Az asszony három hétig egyre bolondozta az urát, de annak a kilenc is páros volt, nem törődött vele.

Három hét múlva az ember kezébe fogott egy botot s elindult a pénzéért a kiskutyához. Amint menegetett az úton egyszer csak megint elébe állott a kutyacska:

Keresztes Dóra rajza

— Hem, hem, hem! — ugatta a szegényembert.

Azt mondja neki az ember:

— Nem hem, hem, hem, hanem add meg a pénzemet, mert különben agyonütlek!

— Hem, hem, hem!

Az ember megmérgesedett, fogta a botját s jól hozzávágta a kutyához. Az megfutamodott s beugrott az árokba. Az ember utána. A kutya az árokban vájni kezdte a földet a mellső lábaival, hát egyszer csak kifordult a földből egy kis hordó. A hordó telis de teli aranyakkal. Megörvendett a szegény ember, ment haza boldogan, vitte a pénzt, örült a felesége is rettenetesen. Azt mondja az asszony:

— Ember, ne mondja meg senkinek, hogy mennyi pénzünk van, mert a rokonok mind ide jönnek kölcsönkérni!

Hiába beszélt az asszony az urának. Nem tudta befogni a száját, futott ide, futott oda, híresztelte mindenkinek:

— Pénzt kaptunk, pénzt kaptunk!

Az asszony nem tudta, mit csináljon mérgében. Egyik nap esegetett az eső. Mondja az asszony az urának:

— Ember, kend menjen be a konyhába s üljön a tűz mellé, melegedjen, nekem egy kis dolgom van odakinn!

Az asszony odakinn elmetszette két csirkének a nyakát, a belüket apróra vagdalta s rátöltött egy vödör vizet, az egészet beöntötte a kéményen az ura nyakába.

— Asszony, asszony! Csirke hurka esik, látod-e? — óbégatott az ember.

— Látom, látom, de kend tudja-e, hogy ez most miért esik? Azért esik, hogyha valaki megkérdezi kendet, mikor kaptuk a pénzt, kend mondja azt, hogy akkor, mikor csirke hurka esett.

Az ember tovább dicsekedett mindenkinek, hogy pénzt kaptak. Meghallotta ezt a bíró is. Egy nap előduzvadt két csendőrrel, hogy elvegye a szegény ember pénzét.

— Adjátok elő a pénzt, amit kaptatok! — mordult rá az asszonyra.

— Mikor kaptunk mi pénzt? — kérdezte csodálkozva az asszony.

— Hát nem tudod? — szólalt meg az ura — amikor csirke hurka esett!

A bíró meg a csendőrök nagyot kacagtak a bolondos emberen s elmentek. Az asszony még ma is költi a pénzt, ha el nem fogyott.

is Mária feljegyzései

A névadó kirándulás

— Jó lenne, ha friss, puha hó esne! — ismételgette Terka húgom ágyazás közben, s mivel az ágyazás sokáig tartott, megkérdeztem:

— Miért éppen most?

— Ki mondta, hogy most? Inkább szombaton. Képzeld, az egész őrsöt kifuvarozza Juli apukája a Normafához! Micsoda szánkóverseny lesz ott! Már alig várom. Start a Normafánál, cél a lejtő végén egy tölgynél.

— Start a Normafánál... és melyik az?

— Hát... ott valamelyik. Te nem tudod? Hiszen odajár kirándulni egész Budapest télen-nyáron!

— Oda hát. De nem egy fához, hanem az úgynevezett Normafa — lejtőhöz és a környékre. A szép kilátás, a jó síterep kedvéért és a kellemes sétákért. A Normafától a János-hegyi kilátóhoz, Makkosmáriára, a Disznófőforráshoz (és onnét a Libegővel ismét a Jánoshegyre) egyaránt kényelmesen eljuthat bárki.

— Én mindig azt hittem, hogy a Normafa egy fa, amely szép magasra nőtt, s ezért kinevezték normafának. A környék többi fájának az ő magasságát kell elérnie. Az a norma. Mint az üzemekben. Amelyik eléri, az teljesíti a normát, amelyik nem, azt elbocsátják, akarom mondani kivágják.

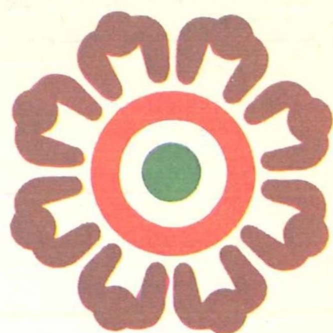
— Szép. Kár, hogy nem igaz, illetve... De tudod mit? Elölről kezdem. Élt valamikor, egy évszázaddal is korábban a Szabadság-hegyen egy csodálatosan szép bükkfa. Az akkori kirándulók mindig felkeresték, és megpihentek alatta. Történt egyszer, 1840-ben, hogy egy operaénekesekből és színészekből álló társaság érkezett a tekintélyes bükkfához. A kirándulókat valósággal megrészegítette a táj szépsége. Az ünnepelt primadonna (Schódelné) elénekelte Bellini Norma című operájának nagyáriáját. A környező táj műértő közönségnek bizonyult. Az utókor pedig hálásnak azért a néhány szép percért. Az öreg bükk ugyan 1927-ben kidőlt, de helyére két hársfát ültettek, s emléktábla is megörökíti a névadó kirándulást. A kőtáblán Devecseri Gábor költeménye:

Normafa,
Hajdanidőn itt lengett lombod a szélben,
Ünnepi hegymászók víg dala szállt körüled,
Normafa,
Majdanidőn lombod közt éled az ének,
Győzve sivár közönyön, győzve dühös viharon.

— Igen, igen, a te történeted kicsit másmilyen. Szebb, mint az enyém. Megkeressük azokat a hársakat. Meg a kőtáblát is. Persze, csak, ha valamilyen égi baleset miatt mégsem esne a hó.

Birkás Ákos rajza

Vendégvárók az Avas lejtőjén és a Piros 7-esben

Ha Miskolcról hallunk, tán eszünkbe jut, hogy itt épült az ország legrégibb kőszínháza. Az Avas tetején nyújtózkodó kilátó is megjelenik képzeletünkben, a város jelképe. Most Miskolc nagy eseményre készül. Itt rendezik meg december 10—11-én az Úttörővezetők Országos Konferenciáját.

A miskolci kisdobosok büszkék arra, hogy a sorsukat érintő tanácskozás az ő városukban lesz. Úgy készülnek rá, mint az ünnepre. A 7-es számú iskolában például a konferencia tiszteletére az elsősök és szüleik hat szép ezüstfenyőt ültettek el a tornaterem elé. Az iskola mindössze három éves. A Vándor Sándor Úttörőcsapat mégis sok örömöt, sikert mondhat már magáénak. Miért? Hogyan? A brigád-kapcsolatok egyúttal család-őrs kapcsolatok is. Az őrsi és rajtúrák vezetői rendszerint szülők. A tanár-rajvezető csak szervez, előkészít. Aztán gondoskodik arról, hogy az eseményeknek a rajnaplóban is nyomuk legyen.

Jártak már kisdobosrajok (a Lenin Kohászati Művek egy brigádjával) Jászberényben. Megnézték Lehel kürtjét. Meglátogatták a termelőszövetkezet állattenyésztő telepét (persze, téesz-brigáddal). Az MHSZ-szel is barátságot kötöttek. A honvédelmi szövetség egy brigádja vitte el legutóbb Zánkára a kulturális bemutató legjobbjait. Sokan voltak. Deme Tímea próza-mondásért a zánkai gyermekfesztiválon is aranydiplomát kapott. A bábcsoport — ugyanott — ezüstöt. Sikerrel szerepelt az énekkar is (a harmadik helyen végeztek). Koseczky Ildikó nem mehetett a Zánkára induló busszal, pedig bábos, csak éppen atlétikai versenyre készült. Meg is nyerte.

Az igazgatói irodában vendégkönyv helyett egy óriási kártyalap, egy Piros 7-es őrzi a látogatók nevét. Sok szívvel és sok aláírással teszik el minden évben. Az épület piros, a száma 7-es. Lázár Istvánné igazgató, Szikóiné Kánya Éva kisdobosvezető és a többi felnőtt és gyerek a kártyalapra festett szív jelképét is vállalja. Hogyne vállalná. Az egész tantestület átlagéletkora 30 esztendő.

Az Avas lejtőjén, a lakótelepen épült fel a 20-as iskola. Ha a telepen valaki egy darabka természetet akar látni, hát meg kell teremtenie. A 20-asban éppen ezt teszik. Kívül, belül. Csöppnyi park, csemete-fák, sziklakert — kívül. Bent pedig egy kicsiny beugróban igazi élősarok. Valódi aranyhörcsögök (egyikük fehér, afféle albínó) akváriumokban, köcsögökben. (Nem szeretik a fényt.) Meg tengerimalacok, pintyek, papagájok és teknősök. A biológia szakkör tagjai gondoskodnak róluk. A legszakértőbbek egy-egy állatcsalád nyaraltatását is elvállalhatják.

Kevés a zöld? Legyen más, mégis állandó kapcsolat a természettel! Nem jut hely a napközinek? Legyen hát lakás-napközi. Nem az igazi, de jobb, mint a kóválygás kulccsal a nyakban, meleg étel nélkül. Nincs úttörőház, mozi, egyéb, művelődésre, szórakozásra alkalmas hely a telepen? Jöjjenek be a felnőttek is az iskolába!

— Itt nem követhetünk sablonokat — mondta Szebeni Győző iskolaigazgató.

A környék felnőttjeit és gyerekeit évente legalább harminc alkalommal viszi be a kíváncsiság az iskolába. Az aula, ha kell, színpad, ha kell, kiállítóterem. Olyan, mint az aréna. A sokféle rendezvény megszervezésében egy kis önkéntes csoport segít. A neve: közművelődési egyesület.

Az „aréna" rövidesen ülésteremmé lép elő. Itt lesz a konferencia hat szekcióülésének egyike. A felnőttek látják majd a gyerekekfestette falakat, miközben tán éppen a lakótelepi úttörőcsapatok és iskolák életét, gondjait bocsátják vitára.

Józsa Teréz

Az én karácsonyi beiglim

Szeretitek a mákos beiglit? Én, amióta csak eszemet tudom, imádom. De nem csak a beiglit, hanem a mákos tésztát, mákos nudlit, mákos gubát is, sőt még a szilvás gombóc is jobban ízlik, ha megforgatom mákoscukorban. Nálunk édesanyám gyúrta a tésztát kézzel, hatalmas „vájdling"-ban (mosogatótál) kelesztette. Aztán a megkelt, szétterített tésztát megtöltötte a cukorral összekevert mákkal. Erre aprófogú reszelővel némi citromhéjat is reszelt.

Karácsony előnapján sütötte édesanyám mindig a beiglit. Másnap még bőven volt főznivalója az ünnepi vacsorához. Én szokás szerint ott lábatlankodtam körülötte. Csíptem a tésztából, kitakarítottam a töltelékes lábost. Hamarosan betöltötte a konyhát, de még a lakást is a sülő mákos beigli illata. Aztán kész lett, pirult, dagadozott a tepsiben, itt-ott megrepedt a dús töltéstől. Ott feküdt előttem és megkívántam.

— Kérek belőle — fordultam édesanyámhoz.

— Majd holnap este kisfiam — hangzott a válasz.

— De én ma akarok enni mákos beiglit — kötöttem az ebet a karóhoz.

Édesanyám hajthatatlan volt. Kérleltem, kérleltem, hiába magyarázta, hogy senki sem kap, majd csak az ünnepi vacsoránál, ez így szokás, de hiába, én is mondtam a magamét. Oly addig, hogy a végén kijelentettem: addig nem fekszem le, míg nem kapok a beigliből. Édesanyám azt válaszolta: — Akár lefekszel, akár nem, ma nem kapsz belőle. Ha pedig hozzányúlsz komolyan megharagszom.

Eljött az este. Szüleim és két fiú-testvérem lefeküdni készültek. Én makacsul ültem a konyhaasztalnál. A beiglit édesanyám letakarta tiszta konyharuhával. Kitette a kamrába. Becsületemre mondva eszembe se jutott, hogy engedélye nélkül a beiglihez nyúljak. Abban bíztam, visszajön és megkínál. De nem így történt. Ültem a napközben mindig forgalmas konyhában egyedül. Üldögéltem és gondolkodtam. Hamar rájöttem arra, hogy bizony én hiába várok, ebből ma nem lesz kóstoló. De most már csakazértis virrasztottam tovább... Alaposan benne járhattunk az éjjelben, amikor végre eluntam a várakozást. Lefeküdtem anélkül, hogy megkóstoltam volna a karácsonyi beiglit. Másnap este aztán alaposan kárpótoltam magam. Nem hazudok, de egyszuszra megettem vagy hat szeletet. Édesanyám egy szóval sem emlékeztetett a tegnapi huzakodásunkra, elég volt azt látnia, hogy a beigli karácsony estig érintetlen maradt.

Azóta is, ahányszor csak beiglit süt nekünk az édesanyám, mindig felidézzük, ezt a közös, azóta már széppé vált emléket.

Flamm János

Országhegyi Károly

A kis evet

A kis evet
ma nem evett.
Elfogyott a
mogyorója,
megfagyott a
zöld diója,
a makkot meg
mind elrágta...
üres lett a
kamrája.

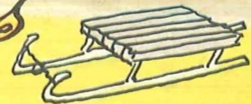
Éhes gyomra,
korgó gyomra
rászorítja
minden gyomra.

Tavaly őszi
lustasága
e tavaszi
bosszúsága.

Megfogadja
most magában,
jövőre a
raktárában
több lesz majd a
mogyoró,
nagyobb halom
a dió,
s a makkból is
többet rak el.
Éppen annyit,
amennyi kell.

Fa odvából
a kis evet
szomorúan
kinézeget.
Várja, hogy már
felhőt hajtó,
rügyfakasztó
szél érkezzen
tavaszt hozó.

DALLOS JENŐ: Jenci és a potyautas

Dobra verjük

Jó ötlet volt. Így összegezhetjük a békéscsabai ifjúsági és úttörőház kezdeményezését. A hétvégeken kirándulásokat szerveznek, mégpedig úgy, hogy azokon a családok apraja-nagyja résztvehessen. A szervezéssel járó eddigi fáradozás nem volt hiábavaló. A kirándulások egyre-másra sikerültek, remek kikapcsolódást teremtve kicsiknek és nagyoknak, és jó hangulatot szinte az egész következő hétre. Az úttörőház ezután is folytatja a kirándulások szervezését. Jól teszi.

Boldog a gyerekek között. „Hogy mit jelentett az életemben a tánc és a tánctanítás? Mindent. Én a próbákon, a gyerekek között voltam boldog. Minden versenyen drukkoltam, és mindegyik után én voltam a világ legboldogabb asszonya." E szavakat Zsoldos Imréné, Magdi néni mondta, orosházi otthonában. Pedagógusként ment nyugdíjba, de most 72 évesen is aktívan dolgozik. Szénáson és Gárdoson tanít. Táncot tizenhét évesen tanított először, s azóta megszakítás nélkül folytatja. „Az ember nem nézi a próbákon az óráját. Nem érdekli, hogy öt óra, vagy hat..." Zsoldos Imrénét a Gyermekekért emlékplakettel tüntették ki. Ezt a kitüntetést az úttörőközösségek ítélik oda minden esztendőben.

Nem álom. Sőt, nem is fantázia, hanem kézzel fogható valóság, hogy az úttörővasút hűvösvölgyi végállomásán a dolgozók fürdővizét ezután a nap melegíti. Tudományosabban: napenergia-hasznosító berendezés működik. A neve kollektor. A MÁV szakemberei szerint egy-egy kollektorral évente húsz tonna kokszot lehet megtakarítani, és ráadásul a kazánfüstöt. Ez utóbbi ugyan pénzben, tonnában nem kifejezhető, ám annál áldásosabb: nem szennyezi a füst a levegőt. A kollektoroké a jövő, már csak a minél hatásosabb berendezések hiányoznak. A napsütés — évente kétezer óra — eztán is meglesz.

Örömmel írom. Így kezdődik a kecskeméti, Szolnoki úti iskola kisdobosának levele, amelyben arról tudósít, hogy „az iskola kisdobosai országos első helyezést értek el a hasznosanyag-gyűjtésben, az V. létszámcsoportban." Valamit a siker titkáról: „Nagyon alaposan megterveztük ezt a munkát. Felkutattuk, hol van a tanyák körül kidobott ócskavas, majd néhány apuka segítségével összegyűjtöttük. A MÉH-es bácsik pedig pontosan akkor jöttek, amikorra megígérték." Gratulálunk, és javasoljuk: ismételjék meg szép teljesítményüket. Hátha a MÉH-es bácsik is megteszik.

Barátunk a természet. Ezzel a jelszóval nyitotta meg kapuját Csillebércen a 35. születésnapját ünneplő nagytáborban a környezetvédelmi és turisztikai szaktábor. Az ünnep elmúlt, a szaktábor lakói is hazamentek. Az bizonyos, hogy nekik a természet barátjuk. Nem csupán a nyári, az élettől duzzadó harsány, hanem a látszólag alvó, nyugalmas, téli természet is. És a többieknek? Akik a mesebeli Fanyűvőt lefőzve facsemetéken próbálják ki erejüket? Akik a fölébük hajló lombokat megcibálják, a cserjéken ágakat taposva gázolnak keresztül? Akik kiránduláskor télen-nyáron szemetet hagynak mindenütt, ahol megfordulnak? Akik gondatlanul raknak tüzet? Nekik még nem barátjuk a természet, csupán meggondolatlanságuk kárvallottja. Kedves szaktáborozók és ti, többi természetbarátok! Segítsetek most, télen is a természet szépségeit, gazdagságát észrevétetni. Legyetek a szerényen hallgató erdők-mezők és lakóik tolmácsai! Hogy mindenki igazi barátja lehessen a természetnek.

Ajándékdoboz.
Mellékletünk elkészítésének leírása. Vágjátok körül az egy darabra kiterített doboz rajzát, aztán a karikát (a doboz fülét) és a pettyezett csíkot, amire majd felfűzitek a karikát. A doboz feneke a fehér mező. A szaggatott vonalak mentén hajtogassátok kockává a virágmintás oldallapokat és a csillagdíszes fedőlapot. Vágjátok fel a doboz elülső oldalán látható fekete csíkot, és a csillag közepén lévőt is. A pettyes szegélycsíkokat kenjétek be ragasztóval, ezek a doboz belsejébe illesztendők, hogy a kockaforma összeálljon. A karikát tartandó csík közepén három szaggatott vonalat láttok. Ezt élibe hajtva húzzátok a közepébe a karikát. A mintarajzon látható, hogy a nyíláson kívül marad a karika és a csík hajtogatott darabja, csuklója. A csík többi részét a fedőlaphoz kiterítve leragasztjátok. A rajzolt karika helyett kis keskeny vagy vékony fémkarikát is használhattok. Télapóra vagy karácsonyra készített apró ajándékot, diót, csokit stb. a dobozba csomagolhatjátok.

Bencze József versei

Apám

Mikor villanyt kaptunk —
élő lángnak vélte:
elfújni ráhajolt.
Fény gyűlt tenyerébe.

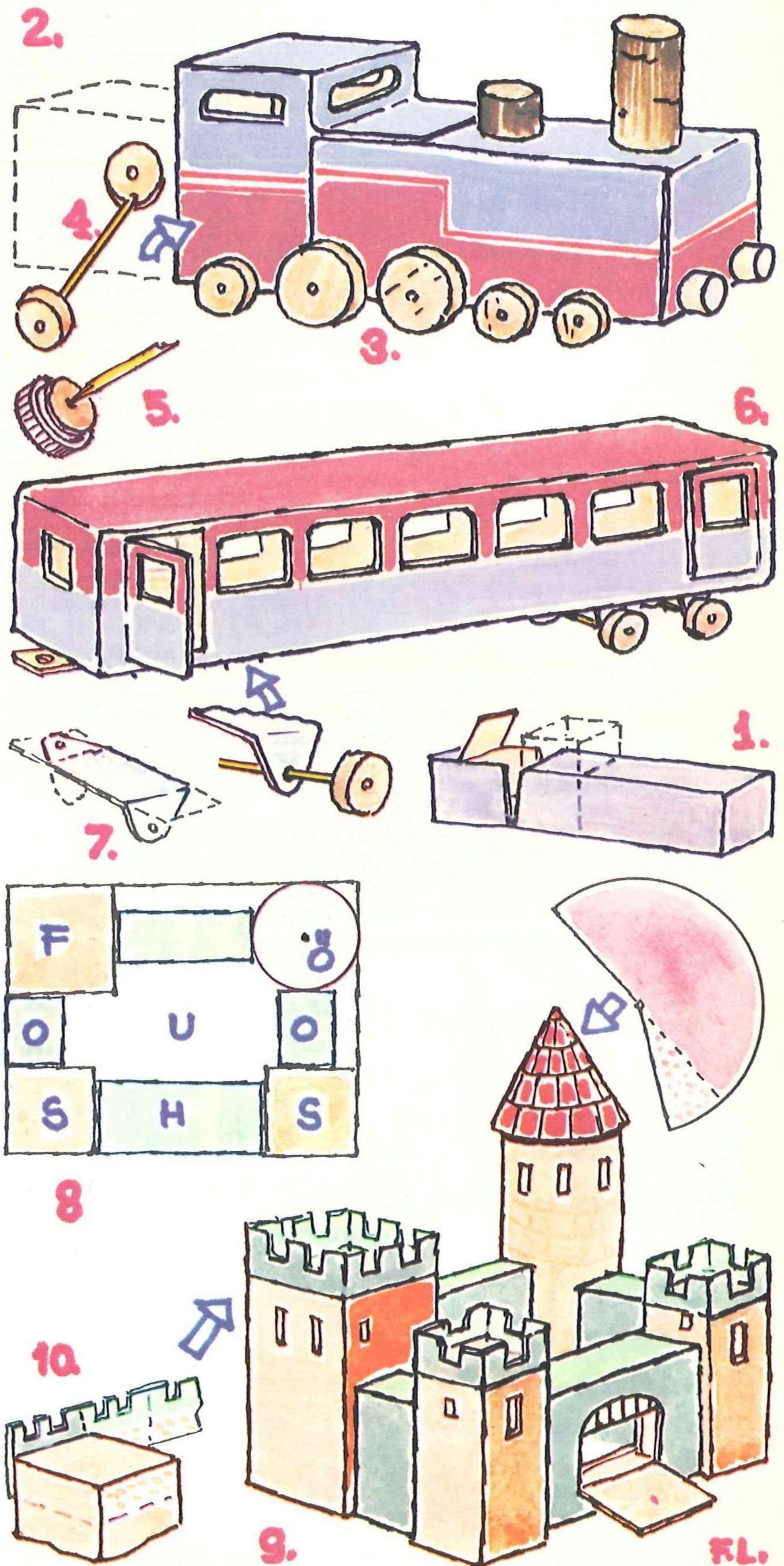
Anyám

Rozzant talicskán ült
anyám ma álmomban.
Libatoll-szárnyak közt
kő-szenvedés szobra.

Ferkai Loránt: Dobozvonat, dobozvár

A különféle pasztás, krémes, orvosságos dobozokat soha ne dobd el, mert nagyon sok mindent készíthetsz belőlük. Hosszúkás — például babakrémes, fogpasztás — tubusokat tartalmazó dobozokból egész vonatparkot állíthatsz össze. Kis formálgatással, vágással, ragasztással, no meg a kerekek felszerelésével és a kifestéssel gyorsan elkészülsz. A mozdonynál legegyszerűbb, ha az 1. ábra szerint úgy vágod el a dobozt, hogy felhajlított végéből lesz a mozdonyvezető fülkéje. Ezt nagyobban a 2. ábra mutatja. Kéményt dugóból ragassz, a kerekek pedig vagy kartonból vágott korongok, vagy parafadugó-szeletek (3.), amiket felragasztasz a megfelelő helyekre. Forogni persze csak akkor fognak, ha hurkapálcika tengelyre szúrod őket páronként (4.), és a mozdony alján szúrt lyukakba illeszted. Hogy jól feküdjenek a padlón, előre mérd ki, hová kerüljenek! Igen jó kerekeknek az orvosságos fiolák fehér műanyag dugója, ha nyílásukba dugódarabot szorítasz, és ebbe szúrod a pálcika-tengelyt (5.). A személykocsi is dobozból készül (6.). Hogy kerekei ne álljanak ki, kellőképpen meghajlított kartoncsíkokat (7.) ragassz a kocsi aljára, ezek keskenyebbek legyenek a doboznál. A rajtuk fúrt lyukba kerülnek a keréktengelyek. Teherkocsinak vágd a tetejüket nyitottra, tartálykocsira pedig ragassz hengeres dobozt. Ha kicsit ötletes vagy, tervezz másféle járműveket, például teherautót, traktort, versenyautót, hasonló módon. Hidd el, éppen úgy el tudsz velük játszani, mint a boltban drágán vett műanyag-játékokkal.

Ha mindenféle dobozból kellő mennyiséget összegyűjtesz, megfelelő válogatás után várat is építhetsz belőlük úgy, hogy kartonlapra és egymáshoz ragasztod őket. A 9. ábrán látható kész vár alaprajzát a 8. ábrán látod. Ez tehát felülnézetben mutat egy elhelyezési lehetőséget, amin persze meglévő dobozaid szerint változtathatsz, fejleszthetsz, tökéletesíthetsz. Ezen az alaprajzon az „U" betű az udvart, vagyis az alapkartont jelöli, az „S" sarokbástyát, az „F" főbástyát, az „Ő" őrtornyot, a „H" homlokbástyát, az „O" oldalfalakat jelent. Az őrtorony hengeres, például hintőporos doboz, körlapból kúppá ragasztott toronysisakkal. A bástyákat fogazott szélű kartoncsíkokkal (10.) ragaszd körül, mert a várvédők ezeken a bemélyedéseken dugták ki különféle lőfegyvereiket, így maguk bizonyos fokig védve voltak. A várat vagy fesd be temperával, vagy ragaszd be színes papírral. Kis műanyag katonákkal és ágyúkkal nagy „csatákat" rendezhetsz pajtásaiddal!

4 Decemberi fejtörő

Gyufarejtvény

Egy gyufát kell máshová tenni, hogy igaz legyen az eredmény.

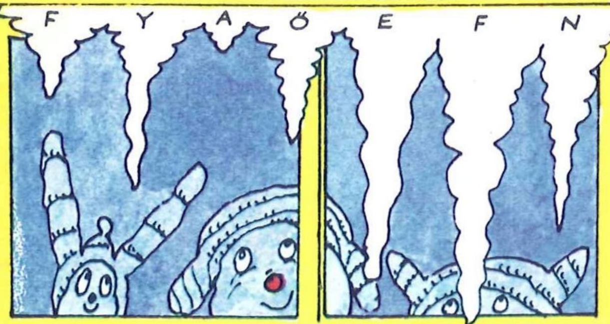
Egy vonallal

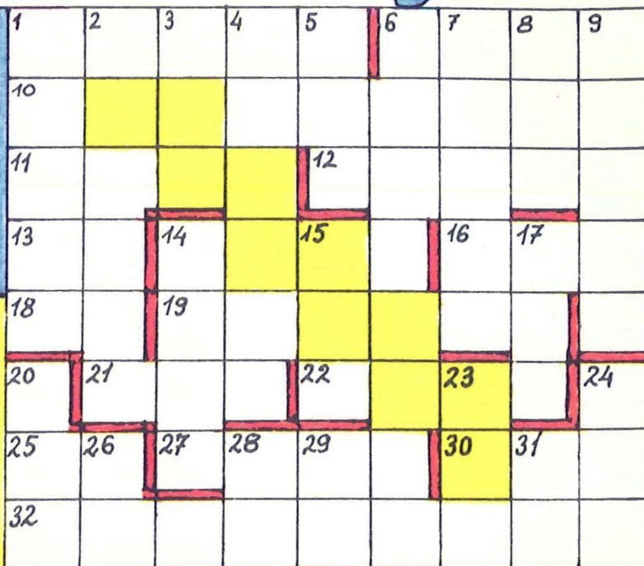
rajzoljátok meg ezt a fenyőfát! A ceruzát nem szabad felemelni és minden vonalon csak egyszer mehettek végig, a vonalak egymást nem keresztezhetik.

A jégcsapok különböző hosszúságúak. Ennek segítségével mit olvastok le a jégcsapokról?

Jégcsapok

Keresztrejtvény

Vízszintes: 1. Vitázik. 6. Tollal dolgozom. 10. Viharos, zimankós idő. 11. Éneke. 12. Jobb lesz. 13. Keresztül. 14. Gondoz. 16. Bajt okoz. 18. MÓ. 19. Kenyérkészítéshez használják. 21. Segélykérő jel. 22. Időmérő javító. 25. Rang. 27. Befogó szerszám. 30. Vasút része. 32. Kedves ünnepünk.

Függőleges: 1. Jókedvű. 2. Szívóképes papír. 3. Évszak. 4. Körültekintő. 5. Ital. 6. Üdítőt árul. 7. Sírás- .... 8. Állatlakás. 9. Verset ír (ék. hiba). 14. Férfinév. 15. Védő (ék. hiány). 17. Erzsi mássalhangzói. 20. Nem lát. 23. Kerti szerszám (ék. hiány). 24. Száj része. 26. Énekhang. 28. Az abc első betűi. 29. Tisztelt Cím! 31. ÍN.

A színes négyszögekbe kerülő betűket olvasd össze. Ezt kell beküldened a keresztrejtvényből.

Figyelem!

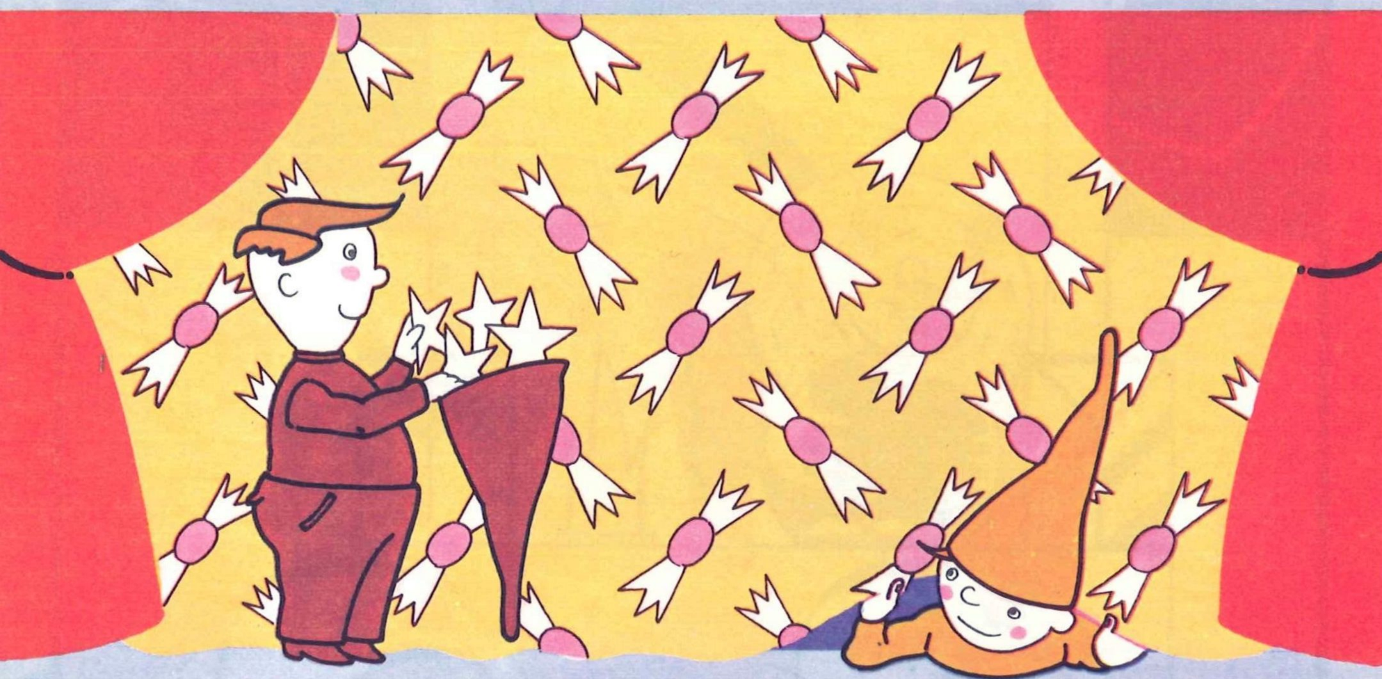
A megfejtést írjátok és rajzoljátok le egy levélpapírra. A borítékba tegyétek a bal felső sarokban lévő 4-es számot. A levelet még ne küldjétek el, hanem írjátok majd hozzá a januári és februári megfejtéseket is, és akkor adjátok postára.

Hóesés

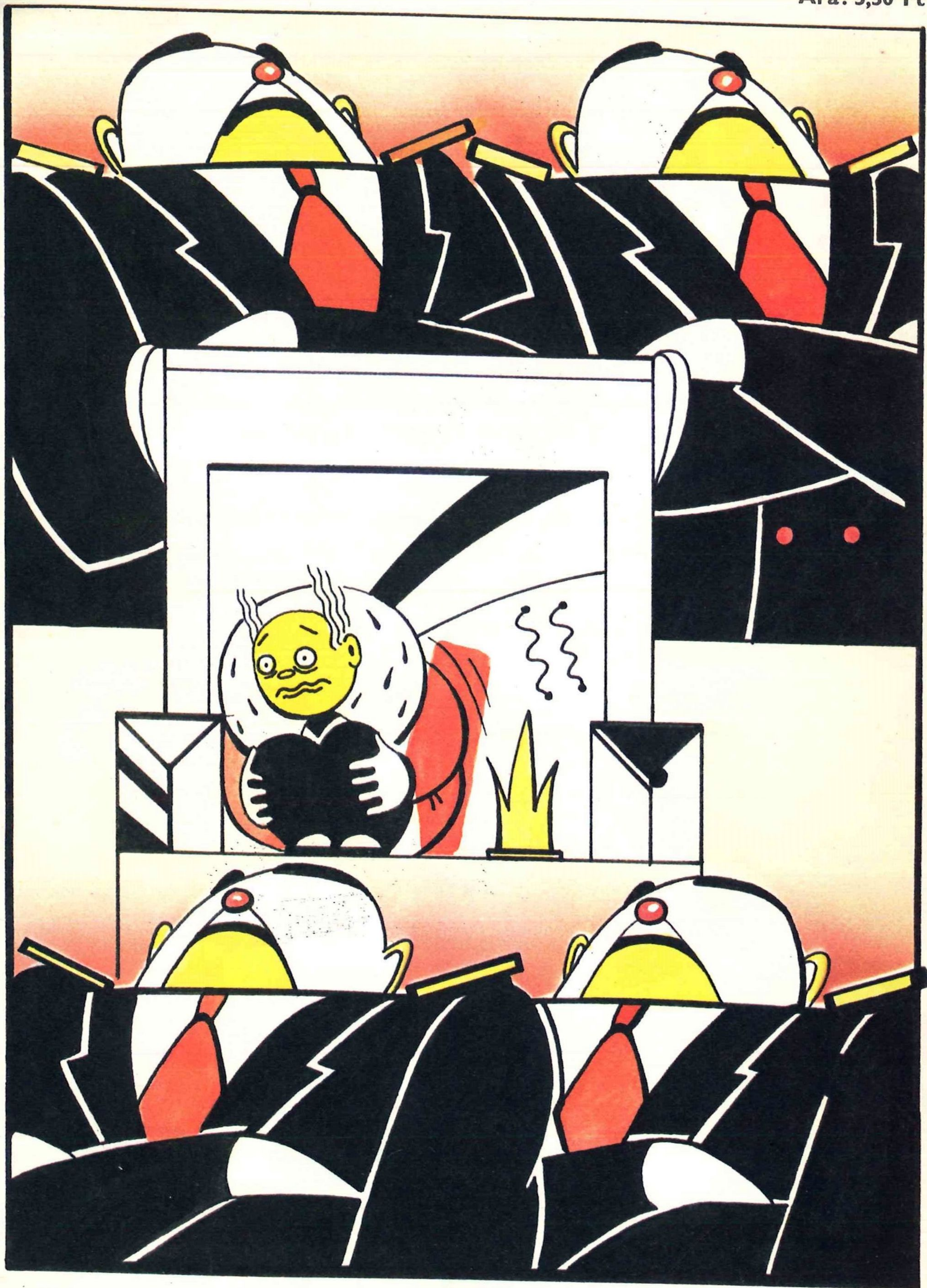
Lehullott az első hó. Másnap melegebb lett, a hó fele elolvadt. Harmadnap ugyanannyi hó esett, mint az első napon, majd a következő nap a hóréteg ismét a felére csökkent. Laci ekkor megmérte a hó vastagságát: 3 cm volt. Hány centiméter hó esett az első napon?

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXXII. évf. 10. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor
Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, Budapest, Postafiók 100. 1502 Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél a Posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) Budapest V., József nádor tér 1., 1900 közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 55,— Ft, I. félévre 33,— Ft, II. félévre 22,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 83.1110. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287
Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címoldal **Görög Júlia**, a hátsó címoldal **Békés Rozi** rajza.

Ára: 5,50 Ft

Jobb a bátor igyekezet a félénk erőnél.

Népi mondás